

Rejtő Jenő

A megkerült cirkáló

adam books kiadó

Rejtő Jenő
A megkerült cirkáló

Kiadó: Adamo Books Kft.
5540 Szarvas, Gyóni Géza utca 11.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: Pavuk Péter

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.
Budapest, 2017

ISBN 978-963-453-087-9

Írta: Rejtő Jenő
Borítót készítette: Ádám Ágnes
Tördelte: Markó Richárd
Korrektor: Alapi Judit

Tartalom

ELSŐ FEJEZET	4
MÁSODIK FEJEZET	9
HARMADIK FEJEZET	13
NEGYEDIK FEJEZET	18
ÖTÖDIK FEJEZET	25
HATODIK FEJEZET	30
HETEDIK FEJEZET	36
NYOLCADIK FEJEZET	43
KILENCEDIK FEJEZET	49
TIZEDIK FEJEZET	56
TIZENEGYEDIK FEJEZET	71
TIZENKETTEDIK FEJEZET	74
TIZENHARMADIK FEJEZET	80
TIZENNEGYEDIK FEJEZET	89
TIZENÖTÖDIK FEJEZET	93
TIZENHATODIK FEJEZET	98
TIZENHETEDIK FEJEZET	107
TIZENNYOLCADIK FEJEZET	109
TIZENKILENCEDIK FEJEZET	111
HUSZADIK FEJEZET	114
HUSZONEGYEDIK FEJEZET	117
HUSZONKETTEDIK FEJEZET	121

ELSŐ FEJEZET

– Pénzt vagy életet!

– Életet!

A revolveres merénylő ettől a választól úgy megijedt, hogy visszahőkölt. A számtalanszor elhangzott támadó felszólításra, amióta a világ a világ, először hangzott el a fenti válasz. A rabló lövésre kész pisztolya megrezdült a kezében, és egyszerűen nem tudta, hogy mit tegyen. A megtámadott egyén két karját nyugodtan felemelte, mint akit nem érdekel, hogy mi lesz.

Ez volt, lefolyását és befejezését tekintve, minden idők legkülönösebb és legszomorúbb bűnügyi komédiája. Színhely: San Francisco, Oakland. Írta: az élet.

Személyek:

Egy ideges útonálló.

Egy rezignált áldozat.

(Katonaság, néptelenség.)

Idő: pénz.

– Barom! – ismétli a rabló. – Pénzt vagy életet! Nem hallotta?

– Mit ordít! Azt hiszi, süket vagyok? Miután szabadott választanom, hogy a pénzemet adjam-e, vagy az életemet, én az életet ajánlottam.

Az útonálló helyzete kétségbeejtő volt.

– Ha komédiázik, pórul jár! Háromig számolok!...

– Maga egy számtantanár, becsületszavamra!... Mondtam, hogy az életet megkaphatja. Én ingyenélő vagyok, hát az életre nincs rezsim. De honnan veszek másik ötven centet, ha ezt odaadom?

Most képzeljük el a rablót. Agyonlőjön valakit, tehát villamosszéket kockáztasson ötven centért, vagy szégyenszemre távozzék e rövid beszélgetés után?

– Utoljára figyelmeztetem, és azután... – kezdte újra komolyan.

– Ne adjon terminusokat! Maga rám bízta a választást, most tessék löni!... – és mert megszánta a pisztolyával tehetetlenül hadonászó támadót, szelíden folytatta: – Verje ki a fejéből, tisztelt martalóc úr, hogy én magának akár csak egyetlen vasat is adjak. Nincs rá eset, higgye el, drágám...

– Utoljára figyelmeztetem: ha hülyéskedik, úgy főbe lövöm, mint a pinty!

– All right! De siessen, mert nem érek rá itt ácsorogni!... – és artikulátlan rikácsolással röhögve bólogatott: – Maga egy nagy áldozat nálam, rabló úr! Egy alig züllött martalóc! Az ilyen ötven centért nem öl embert!... Két dolláron alul nem tesz ilyent. Az öreg Wagner nagy emberismerő, well, my best gangster!...

Ebben a pillanatban, váratlanul, néhány lépésnyire tőlük, feltűnt két arra sétáló katona.

Ezek elfogják!

Az útonálló rémulten zsebre vágta a pisztolyát. Az áldozat gépszerű alkalmazkodással leeresztette magasba emelt karjait, a katonák felé fordult és...

És nem szólt semmit!

Raadásul felettük most zizegés hallatszott. Két biciklis járőr kerekedik, beszélgetve a rakparton, és az áldozat nem mozdul. A katonák és a járőrök eltávolodtak. A rabló villámgyorsan újra elő-rántotta a pisztolyát, és rákiáltott az áldozatra:

– Egy moccanást sem, mert...

A másik rémulten körülnézett, és szinte sírva, de azért igen erélyesen rászólt:

– Ne ordítson, maga ló! Idecsődíti nekem a csendőröket!... Ilyen ideges rablót még életemben nem láttam! Képes, és a legnagyobb kellemetlenségeket csinálja nekem!

A rabló megrémült.

Te jó Isten! Mi ez?!

Az áldozat jobban fél a csendőrségtől, mint a fegyveres útonállótól. Ki lehet ez az ember? Miféle szörnyű, régóta keresett bűnöző?

– Fel a kezekkel!

Az áldozat dühösen emelte a magasba karjait.

– Mondja, maga tornaórát rendez itt?!... Becsületszavamra, ilyet még nem láttam! Ez a mániája a kezekkel. És harmadszor: ne hadonásszon állandóan a pisztollyal, mert elsül, és visszajönnek a rendőrök... Ilyen ideges rablót még életemben nem láttam! – siránkozta türelmetlenül, és közben akkorát csuklott, hogy szakadt keménykalapja az orráig süppedt.

– Mondja maga bolond?

– Lehet, de ez most nem fontos... Ide hallgasson, rablovics úr – kezdte békülékenyen a megtámadott –, adjon nekem egy dollárt, és futni hagyom. Na? Mit vitatkozzunk itt soká? Nem igaz?

– Futni hagy? – álmélkodott az útonálló. – Örüljön, ha nem bántom és elmegyek.

– Ez is egy álláspont, de nem az enyém. Hoppla!... Ne remegj, pajtás, csak csuklottam! Az én álláspontom más. Ha elmegy, akkor majd én előveszem a késemet, és szanzsén a nyakszirtjébe hajítom hátulról. – És rekedt, joviális kacagással felrikácsolt: – Well, my dear gyilkos! Zsebkésvetésben az öreg Wagner olimpikon lehetne... És rekordidő alatt úgy a bicskám, mint az egy dollár tarifát kiveszem magából! Látja, ez egy jó álláspont. Na?... Választhat: pénzt vagy életet?!

Az útonálló végképp elvesztette a talajt maga alól. Lelője ezt a szörnyeteget ötven centért? Vagy megkockáztassa, hogy kést vágjanak belé távozáskor? Mert, hogy ő, revolverrel a kezében, egy dollárt fizessen az áldozatnak, az világröhej volna.

Az áldozat kissé imbolyogva, de nyugodtan várt. Megdöbentően toprongyos volt. Ruházatát egy jobb madárijesztő sem vállalta volna. Inget egyáltalán nem viselt, viszont mindenféle ócska rongyot kötött a nyakára, mintegy jelezve a fehérenmű szükséges voltát. Feltűnő ismertetőjele lehetett volna valami körözvényben, hogy egy alig elszáradt gardénia díszlett a gomblyukában.

A hervadt virág hervadhatatlan gyermeki optimizmusának jelképe volt. Szimbóluma annak a könnyed, buzgó kedélynek, naiv életfilozófiának és szüntelen mámoros derűnek, mellyel Wagner úr a nap minden percében széttárta lelkivilágát a legcsekélyebb, legegyszerűbb örömök előtt is.

Ráncos, bibircsókos, fogatlan és széles szájú vén arcán, állcsontja mentén ritkás, de hosszú szőrű matrózsakáll vonult félkörben. Első látásra inkább zsinórral felkötött műszőrzetnek hihette volna az ember.

És amint a holdfény reá tűzött, ez a szakáll végképp elrettentően hatott az amúgy is döbbszent rablóra.

Ijedten felkiáltott!

Ugyanis a rendkívüli szőrzetnek csillogó, búzakék színe volt!

Aki nem tudta, hogy Wagner úr, egy csodálatosan nagy pofon következtében, belezuhant a rakparton előkészített hajófestő zománcába, az így, a holdfényben, kísértetnek hihette.

– Na mi lesz? – sürgette a rablót az áldozat. – Itt akar megöregedni? Adjon egy dollárt, és menjen a fenébe!.. Ilyen egy hülye sztrovacsek.

Hogy a sztrovacsek kifejezés mit jelentett Wagner úrnál, azt senki sem tudta. Állandó, csontig ható részegsége még őt is erősen akadályozta abban, hogy akár csak saját szavait is helyesen értelmezze.

– No de értse meg – kiáltotta dühös kétségbeeséssel az útonálló -, nincs pénzem, és nem akarom lelőni! Sajnálom magát!

– Mi közöm ahhoz nekem?!... Maga ne legyen jó az én egy dolláromért! Tessék csak lőni!

– Nem teszem! És figyelmeztetem, hogy ha odamegyek...

– Akkor megrúgom, és jön a bicska. Az én konyhakésszerű, hatalmas zsebkésem. Ha viszont a helyén marad, akkor megint csak ott tartunk, hogy tessék lelőni!... Szép kis hecc! Na, tudja mit: ide hallgasson! Ha nincs pénze, fizessen természetben. Elfogadom a revolvert. Majd csak adnak egy kis pálinkát érte a Három Piros Dugóhúzó dajningrumban! Na, benne van?

...Minek folytassam? Rövid, elkeseredett vita után Wagner úr megkapta a revolvert. Sem a hátba szúrást, sem a villamosszéket nem kockáztatja az ember ötven centért. A rabló pályája kezdetén volt, mindössze tizenkilenc éves, mellesleg ez is mentse tehetetlenségét.

– Na, jöjjön, kis sztrovacsek! – vizsgalta a rablót humánus áldozata. – Maga is kaphat egy korty pálinkát... Hoppla! Legalább a muníciót elihatja a revolveréből... Ni, milyen szép nadrágrögzítő! – kiáltotta, ahogy elindultak, és egy hosszú spárgát pillantott meg lefüggni a feje fölötti vastraverzről. – Ezt leszedem innen, de a mindenségít... odacsomózták... – és kedvesen a fiatalemberhez fordult: – Nincs magánál egy bicska véletlenül?

– Mi?! – kérdezte a rabló, és halálosan elsápadt. – De hiszen... Maga fenyegetett... Magának van kése!

– Ne gyerekeskedjék! Soha életemben nem volt késem... Hoppla... no, várjon! De revolverem most már, hála Istennek, van, hát csak nyughassék, kedves sztrovacsek...

És a dühös útonálló orra elé tartotta saját fegyverét.

MÁSODIK FEJEZET

E különleges rablótámadás mellékesen a megkerült cirkáló világraszóló kalandját is elindította hírhedt útjára. Az áldozat és az útonálló ugyanis végleges békeállapotban tovább ballagtak, illetve az öreg tovább tántorgott. Így kialakult közöttük a végzetes eseményeket elindító beszélgetés:

– Maga biztosan külföldi, mert engem nem ismer... Engem valamennyi rabló olyan jól ismer, hogy már öt lépésről nem köszön egy sem. Honnan jött?... – Ásitani akart, de csak csuklott. – Mesélhetne valamit a nagyvilágról. My parole d' honneur, az ilyesmi érdekel!

– Alexandriából érkeztem a Nil Marsallal... Ott is csak arról beszél most mindenki, amiről Oaklandban – felelte az ifjú rabló. Kíváncsiak, hogy mi történhetett a híres André de Rémieux-vel?

– Ezt én megmondhattam volna! Együtt voltunk bezárva Surabayában... Jópofa volt! Tavaly leszúrták egy kocsmai verekedésnél a madridi Bivalyfő grand caféban.

– Hm... Alig hinném. Egy eltűnt óceánjáróról van ugyanis szó, aminek André de Rémieux a neve. Egy turistatársaságot vitt magával csupa előkelő urat...

– És ellopta valami disznó? – vágott közbe legyintve Wagner úr. – A tengeren vigyázni kell... Azt én jól ismerem...

Erről eszébe jutott egy operából valami kártyainduló, és harsányan énekelt. Az operák és a hazardjátékok állandó zűrzavarában élt, az optimista részeket különös mámorában. Az ifjú rabló csak most vette észre, hogy különleges szakállú patrónusa az önkívületig részeg. Közben gépiesen beszél, hogy ezt leplezze, de a szűk sikátorok között olykor egyik úttesttől a másikig dülöngött, de jobb zsebében a revolvert egy pillanatra sem engedte el, és így az ifjú útonálló mégsem merte a galambősz illetve égszínkék szakállú rablót megtámadni.

És hol az a kocsmá, amit az öreg említett? Megfoghatatlan volt a fiatalember előtt útjuk célja. Hiszen lassanként a kikötő környéki dombok között, Frisco kínai és egyéb bennszülött nációjának vályogvaskóin túl bukdácsolott előtte a gargarizálva daloló, furcsa öreg. Lehetséges, hogy már nem is tudja, hová készült?

Ez az egyén nem ismerte Wagner urat, ha azt hitte, hogy a Kékszakállú (bármilyen állapotban is) nem talál meg egy kocsmát, ahova készült.

– Nem tévedt el? – kérdezte az ifjú rabló.

– Ugyan! – röhögött Wagner úr. – Maga csecsemő! A Három Piros Dugóhúzóhoz még részegen is odatalálnék, pedig úgy éljek, két óra óta alig ittam valamit... Látja ott azt a hat fénypontot? Nem... Azt az öt fénypontot?

– Ott messze?... Mindössze egy kis fényt látok arrafelé!...

– A maga korában én is annyit láttam. Nem kunszt... Hát ott van a mi kocsmánk... Minden valamirevaló hotvolé odajár.

– Mondja... – kérdezte most az ifjú rabló, és itt kezdődött az egész örületes bonyodalom. – Ismer maga valami kikötői hírességet, bizonyos Piszkos Fredet?... A Kapitányt?

– Mi?!.. – horkant fel az öreg. – És maga mer kikötőben, tisztességes martalócok között lopni?! – Én is hallottam már említeni. De azt hittem, hogy maga többet tud. Sürgősen keresik valamiért ezt a Kapitányt.

– Mindig keresik! – legyintett Wagner úr. – De azt nem fogják el! Az én barátom!... My old Piszkos Fred, öreg sztrovacsek, a Kapitány! – Egy elragadtatott karmozdulattól keresztülesett valamelyik kisebb dombon, és ülve maradt, hogy megpihenjen. Úgy folytatta lihegve: – Annak bliktri a világ minden rendőrsége...

– Alig hiszem, hogy büntényről van szó. Nem említették, hogy betört volna, vagy pénzt lopott.

– Én pedig nem hiszem, hogy az öreg valahol betört és hozzátett a pénzhez. Nem természete.

Valahogy talpra szédelgett, és továbbmentek.

– Márpedig nincs büntény a dologban. Rádión is leadták, hogy jelentkezzék bármelyik külföldi angol követnél. Biztosítják, hogy szabadon eltávozhat.

– A követ?...

– Miért a követ?

– Na, hallja! Az öreg Fred úgyis távozik, ha akar, annak nem kell garancia.

– Csak azért kérdezem, mert aki tudja, hogy merre jár a Kapitány, és bejelenti, az száz font jutalomban részesül.

– Mi?... – Egy pillanatig megállt, de csak úgy sikerült, hogy két karjának sebes mozgásával sarkára tántorodó testét nagy nehezen talpra svungolta. – Mit mesél? Maga, úgy látszik, részeg!... Hoppla! Ne törődjön azzal, ha csuklom!... Azt állítja, hogy ezért a gyerekségért tíz fontot fizetnek valahol?! Egy összegben?!

És nagyon izgatott lett, mert még sohasem volt ennyi pénze.

– Száz fontot mondtam. Hiszen még San Franciscóban is bemondta a rádió.

– Ne mondjon ennyit, drága martalóc! – rimánkodott remegve, és izgalmában egymás után hármat csuklott, ettől leesett a kalapja, viszont amikor érte nyúlt, keresztülesett rajta, majd felálltában lerántotta a fiatalembert is. Csak sokára és nagy nehezen értette meg világosan az elmondottakat, amikor is teli tüdővel egy nagyot üvöltött: – Hurrá! Szóval húsz fontot kap az illető!.. Ne mondja azt, hogy százat! Maga rosszul hallotta! Annyi font csak számtanpéldában létezik! De húsz, az van, vagy huszonnégy is lehet! Annyit már láttam!... Isten! Végre egyszer leihatam magam! Hurrá! – és felhajtotta a kalapját, azután csodálkozva, idegesen támolygott mindenfelé, de nem látta sehol az ócska holmit. – Na, most jól nézek ki! Fennmaradt a kalpom! Nem baj!... Itt van, fogja... A revolvere!... Már nem kell! Van hitel, annyi, mint a madár. És ez a hitel sokáig nem fog elrepülni...

És odaadta, a kihalt éjszakában; a töltött pisztolyt az imént kifosztott rablónak, és megveregette a vállát.

– Hallott valamit a Kapitányról? – kérdezte a suhanc, miután rövid habozás után mégsem lőtte le Wagner urat a visszakapott revolverrel.

– De mennyire! Délben beszéltem vele!

– Hol van?

– Azt nem tudom.

– Hát hol beszélt vele?!

– A lakásomon.

– Hát akkor csak tudja, hogy hol van?

– Ilyen későn este? Kizárt dolog. Elég szép tőlem, hogy odatalálok...

És jelentem... No, itt a kocsmá! Gyerünk befelé!

És berúgta a viskó ajtaját. Sűrű füst, láрма és harmonikázás fullasztó, bántó hang- és szagegyvelege hömpölygött feléjük. De mielőtt beléphettek volna, még a küszöbről, Wagner úr hirtelen visszatántorodott, bevágta az ajtót, azután ijedten megragadta a fiú karját:

– Jöjjön! Fussunk!

És hasra esett.

A fiú nem értette, hogy miről van szó. Ha érti, úgy bizonyára futni kezd, mint a kényes ügy részese.

Ugyanis Fülíg Jimmy állt az ajtóban, amikor Wagner úr benyitott! A visszavonulás tehát elkésett intézkedés volt, mert az ajtó máris kivágódott ismét, és Fülíg Jimmy ugrott egyet...

A rabló, ha nem is tudta, miről van szó, ösztönszerűen a revolveréhez nyúlt. Mozdulatával egyidejűleg egy pofont is kapott, és röptében csak azt érezte, hogy kiszakítják pisztolyát a kezéből. Azután lehanyatlott és elájult. Ugyanis a számára kiosztott pofon monszoni süvöltése, villámszerű csattanása és mindent elsöprő, megsemmisítő hatása egyike volt azon pofonoknak, amelyek Fülíg Jimmyt közretettegett sztárrá avatták földünk jelentősebb alvilági köreiben.